Mijn nooit verstuurde brief aan mijn zus

Ik schreef deze brief omdat ik niet wist waarom ik zo verdrietig was, waarom ik mij zo verantwoordelijk voelde. Mijn man zei: 'Je maakt jezelf onderdanig aan je zus.' Ik snapte dat eerst niet, maar nu wel. Door jou belangrijker te vinden, jou ruimte te geven, aan jou te denken en aan jouw eisen te voldoen, deed ik mijzelf, mijn man en onze zoon tekort. Ik deed eerder dingen voor jou dan voor m'n eigen gezin en ik hield altijd eerst rekening met jou. Ik verstuur deze brief niet, het was/is meer om duidelijkheid te scheppen voor mezelf.

Ik heb een behoorlijke optater gekregen door het verbreken van ons contact; ik ben uiteindelijk bij mezelf gekomen, maar ik voelde een band met jou, die mij verplichtingen gaf. Ik was niet los van jou. Ik voelde mij verantwoordelijk omdat ik dacht dat dat bij 'houden van' hoorde. Nu besef ik: jij bent 43 en ik 41 jaar, we zijn allebei verantwoordelijk voor onszelf en ons eigen leven. Ik ben niet verantwoordelijk voor jou, jouw man (ex-man) en jullie kinderen.

Ik wist dat ik er goed aan deed jou bij je vriendin te brengen, ik wist dat ik voor de veiligheid van mijn zoon moest zorgen en dat voel ik nog steeds zo. Dat ik de vrijheid heb om dat te doen. Jij verplichtte mij en nog steeds begrijp je niet dat ik niet voor jou heb gekozen. Ondanks dat je al drie kinderen hebt, begrijp je het niet ... maar ik wel. Ik ben verantwoordelijk voor mijzelf en samen met mijn man voor ons gezin; alles wat niet goed voor ons is, mag ik weren, buiten de deur houden. Ik geef mijn grenzen aan en bewaak ze uit alle macht. Jij kent mij zo niet. Het komt jou niet uit omdat je gewend bent mij voor je karretje te spannen, maar ik heb de juiste keuze gemaakt voor mezelf. Mijn man en ik wilden jou de helpende hand bieden, maar we deden het altijd verkeerd. Voor mij voelt het nu alsof ik de navelstreng tussen ons heb verbroken en alsof ik bevrijd ben van jou en mijn schuldgevoelens tegenover jou. Die verantwoording ligt niet meer bij mij, maar bij jezelf.

Ik hoef me niet meer op te offeren, ik hoef geen hondje te zijn dat altijd trouw zijn baasje volgt. Vanaf vandaag ben ik daar klaar mee. Ik doe het niet meer. Ik kies voor mezelf en mijn gezin; dat maakt mij gelukkig. Mijn man had er veel verdriet van dat ik elke keer een trap na kreeg; hij kon me steeds weer opvangen en uit de put helpen. Hij is boos om wat mij werd aangedaan, maar jij zag alleen dat je niet kreeg wat je wilde. Ik, die onvoorwaardelijk dingen voor je deed ten koste van mijzelf, ben hierdoor veranderd. Ik wil onvoorwaardelijk van mensen houden, zo goed als ik kan, maar ik stop met onvoorwaardelijk dingen voor jou te doen. Ik ga voor mijzelf zorgen, zodat mijn man dat niet meer hoeft te doen. Dan hebben we het samen nog fijner en zijn we nog gelukkiger.

We gaan genieten van elkaar, onze prachtige zoon en van wat er op ons pad komt, van de mooie bloesemboom die bloeit tot de lammetjes in de wei, van de zingende vogels om ons heen tot onze vriendschap met en naar elkaar. Het leven is mooi. Wat ben ik blij met deze les in het leven; ik schud die zware last van me af en ga genieten. Wat goed voelt, ga ik doen en wat niet goed voelt niet. Dit is mijn weg naar geluk.

Ik wil mezelf niet opnieuw verliezen, ik blijf mezelf nu echt trouw. Dat is mijn leerdoel; bij mijzelf blijven en als iets niet goed voelt, niet doen. Blijf jezelf trouw en voel je niet schuldig voor een ander, want je bent noch schuldig, noch verantwoordelijk voor een ander. Ik hoop dat ik mijn lesje nu echt heb geleerd, want het toelaten van dit gevoel voelt bevrijdend. Mijn rugzak wordt steeds leger en ik stop met andermans rugzak te dragen. Ik voel me net als een vlinder ... zo vrij. Vlieg, geniet en leef; zo kom je bij je eigen geluk. Ik snap nu ook dat wanneer ik iemand anders' rugzak draag, ik hen belemmer in hun lessen en hun weg naar geluk. Als ik het voor een ander blijf doen, worden ze niet gelukkig; ik help hen pas echt als ik hun rugzak niet meer draag. Daarom heb ik deze les nodig gehad, ik belemmer mezelf en de ander ermee. Wat kan het simpel zijn.